

ת"פ 16343/05/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד טברי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 16343-05-15 מדינת ישראל נ' טברי(עציר) ואח'

לפני כב' השופט ג'ורג' קרא, סגן הנשיא
מדינת ישראל
בעניין:

ע"י ב"כ עו"ד שלי קוטין
נגד
מוחמד טברי (עציר)

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם והאני עיסאווי (להלן: האני), הוגש כתב אישום שמייחס להם ביצוע עבירות של סחיטה באיומים נגד ערן זפוליו (להלן: "המתלונן/ערן"), שבתקופה הרלוונטית עבד כקבלן בנין.

בתמצית סיפור המעשה הוא כדלקמן:

בשנת 2013 ביצע המתלונן עבודות בניה בפרויקט של בניית סופר בשם "אושר-עד" (להלן: "אושר-עד") בעיר לוד, והעסיק תחתיו כקבלן משנה אדם בשם עומר דרדוק (להלן: "עומר" ו/או "דרדוק הידוע גם בכינוי ג'ינג'י"). עומר הינו גיסו של הנאשם.

לימים התגלע סכסוך בין המתלונן לבין עומר. במסגרת הסכסוך דרש עומר מהמתלונן תשלום כספים שלטענתו, מגיעים לו עבור עבודה. המתלונן סירב לשלם. בעקבות הסכסוך עזב עומר את העבודה ואיים על המתלונן "אם לא תשלם, העבודה תיפסק ואתה תראה מה יקרה לך".

ביולי 2014 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה לביתו של המתלונן ודרש ממנו לשלם לעומר את החוב ואמר לו: "אם לא תשלם את החוב שתהיה בריא". בהמשך ובהזדמנות נוספת איים הנאשם על המתלונן באותו ענין באומרו: "היה נעים להכיר אותך אצלך בבית. שהילדים והמשפחה שלך יהיו בריאים. אני רוצה לפגוש אותך".

כתוצאה מהאיום ופחדו של המתלונן, שילם המתלונן לנאשם ולעומר סך של 12,000 ₪. המעשים המתוארים לעיל מהווים את עובדותיו של האישום הראשון, בגינם יוחסה לנאשם עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. על פי כתב האישום מסכת הסחיטה לא תמה במעשים המתוארים לעיל, והנאשם המשיך לאיים ולסחוט את המתלונן במספר דרכים והזדמנויות, כמפורט להלן:

על רקע מעצר הנאשם בתיק אחר במהלך שנת 2014, דרש הנאשם מהמתלונן שישלם סכום של 30,000 ₪ עבור ערבות ותשלום שכ"ט ודמי קיום של הנאשם בבית הסוהר, באומרו למתלונן: "חבל על המשפחה שלך

תדאג לשלם."

כתוצאה מהאיומים ופחדו של המתלון מהנאשם, הוא העביר לידי הנאשם ונציגיו סך של 30,000 ₪. בגין האמור מיוחסת לנאשם (באישום השני) עבירה נוספת של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק.

3. האישום השלישי מייחס לנאשם עבירה נוספת של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא בהתייחס לתקופה שבין 14.11.14 ל- 21.1.15 (להלן: "התקופה"). במהלך התקופה פנה הנאשם למתלון ודרש ממנו לשכור עבורו כלי רכב מחברות השכרה שונות, כאשר הנאשם מאיים על המתלון באמירות כגון: **"שאם לא תסכים חבל לך על הזמן."** ו- **"אם אתה לא משכיר לי עוד פעם רכב אז אני אזיין אותך ויחתוך לך את הצוואר"** וכן איים גם **"אם אני אשב בבית סוהר האנשים שלי ידאגו לחתוך לך את המשפחה, ולהרוג לך את הילדים."**

באחת ההזדמנויות ובשל סירובו של המתלון לשכור רכב לנאשם, שרט הנאשם באמצעות ציפורניו את לחיו של המתלון וגרם לו לשריטה באורך של 6 ס"מ. בגין האמור יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

בעקבות מעשי הסחיטה שלעיל, שכר המתלון לשימוש של הנאשם במהלך התקופה חמישה כלי רכב.

בהמשך האישום השלישי ובאישום הרביעי והחמישי מפורט חלקו של האני בסחיטת המתלון. בקצירת האומר, מדובר במעשים דומים שעשה האני כלפי המתלון שסחט ממנו שכירת רכבים וכספים. מאחר ועניינו של האני הסתיים, הודה ודינו נגזר בהסדר, לא ארחיב מעבר לכך.

4. האישום השישי מייחס לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק בגין השמעת איומים בפגיעה שלא כדין בחיי השוטר אורן בואני.

5. תשובת הנאשם לכתב האישום - יריעת המחלוקת

בישיבת יום 8.9.15 השיב הנאשם לכתב האישום.

באשר למבוא של כתב האישום והאישום הראשון, פתח הנאשם יריעת מחלוקת רחבה משכפר בכך שהלך לביתו של המתלון, איים עליו וסחט אותו שישלם את החוב לעומר. מאידך, אישר כי היתה קיימת מחלוקת בין המתלון לבין גיסו עומר. הוא כפר בקבלת סך של 12,000 ₪, טען כי המתלון שילם ל"אחר" (עומר) סך של 10,000 ₪ ושעל כך יש הסכם כתוב.

באשר לאישום השני, בו נטען כי סחט כספים מן המתלון כתשלום ערבות לשחרורו ממעצר, תשלום שכ"ט לעורכי דין שייצגו אותו ודמי קיום - כפר הנאשם בכך.

באשר לאישום השלישי הנוגע לסחיטת שכירת רכבים מהמתלון, טען הנאשם כי אינו כופר בכך שהמתלון שכר רכבים, אך אלו נשכרו לצורכי עבודה משותפת שהיתה בינו לבין המתלון, ולא לצרכיו האישיים שלו (של הנאשם).

הנאשם כפר בקיומו של מפגש כלשהו בינו לבין המתלון ליד בית המעצר, אבו כביר, במהלכו תקף אותו ושרט אותו בפניו.

ככלל, טען הנאשם כי מדובר בסכסוך עסקי בינו לבין המתלון ש"הפכו אותו נגדו", וכי אין מדובר בסחיטה.

באשר לאיומים על השוטר, טען הנאשם שאכן הוא איים על השוטר, אך לא בפגיעה בגופו או בחייו, כי אם בהגשת תלונה נגדו משום שהשוטר לא נתן לו יחס נאות, ופגע בזכויותיו כעצור.

הנאשם כפר בקיומה של היכרות בינו לבין האני, מאידך, טען כי ההיכרות היא בינו לבין אביו של האני.

6. מסכת הראיות

המאשימה העידה את המתלון בעדותו היא רואה את הנדבך המרכזי לביסוס האשמה, והפנתה לראיות לחיזוק הגרסה מזמן אמת, עדות אמו ואשתו של המתלון שהעידו על מצבו הנפשי הקשה של המתלון בזמן שנסחט. כמו כן הגישה תצלום בו נראים פניו של המתלון כשעליהם שריטה בלחי שלגרסת המתלון נגרמה לו על ידי הנאשם על רקע סירובו לשכור לו רכב באחת ההזדמנויות.

הנאשם העיד להגנתו, וזימן מספר עדי הגנה לתמיכה בגרסתו. מבין עדי ההגנה הפנה לעדותו של עו"ד שאדי כבאהא שייצג אותו בהליכי המעצר בתיק האחר, בהתייחס למצבו הנפשי של המתלון כשחתם לו על ערבות, ולעדותו של סמנכ"ל אושר-עד באשר למועד סיום עבודות הבניה, ב"אושר-עד" בלוד.

7. מוצגים שהוספו לאחר סיכומי הנאשם

לאחר שמיעת סיכומי הנאשם ולאור בקשתו ובהתבסס עליה, הגישה ב"כ המאשימה כקצינת בית המשפט וכשירות לנאשם, על שום היותו לא מיוצג, את **רשימת** הודעותיו ואמרותיו של המתלון שנגבו ממנו במהלך החקירה.

כמו כן, הוגשו האמרות/ההודעות של המתלון שחלקן תועדו על מדיה אלקטרונית ובהמשך תומללו. מדובר ברשימה שמכילה כ' מסמכים, הכוללת זכ"דים, הודעות בכתב, דיסקים תמלילים ותקציר תיק.

הרשימה ותוצריה יסומנו כחלק מתיק מוצגי ההגנה החל מ-4/נ עד 28/נ - הכל על פי הסדר שמופיע ברשימה. להשלמת התמונה הוגש על ידי התביעה גם ההסכם מיום 4.9.14 שאין מחלוקת שנחתם על ידי עומר במעמד תשלום הסך של 12,000 ₪.

מאחר ובסיכומיה התייחסה ב"כ המדינה למסמך זה כ-2/נ, אמשיך ואקרא לו 2/נ כאשר המסמך המסומן בתיק המוצגים כ-2/נ שהינו פרוטוקול הדיון של בית משפט השלום בת.מ. 46233-04-15 ייקרא 2/נ.

דיון והכרעה

8. גרסת המתלון - סקירה והערכה

המתלון העיד בפני במהלך של שתי ישיבות ארוכות - האחת ביום 13.10.15 והשניה ביום 14.12.15 שנמשכה עד לשעה 19.00 בערב.

בטרם אסקור את עדותו של המתלון, אייחד מספר מלים באשר להתרשמותי מאישיותו, הלך מחשבתו, אופן דיבורו - דברים שבסופו של יום יתנקזו להתרשמותי הכוללת ממהימנות גרסתו.

המתלון הינו קבלן בניין פיקח ואינטליגנטי, דברן בלתי נלאה, שמוצא לנכון לשתף את בן שיחו גם בהגיגיו, בעל סגנון דיבור ארכני, וכחני הנוטה למעברים חדים מנושא לנושא ומאירוע לאירוע, דבר שמקשה על מעקב אחר

סדר התרחשות הדברים - מה שלהתרשמותי, בנה את התמונה המוטעית והלא נכונה שהצטיירה לדמותו בעיני חוקריי שמדובר ב"מטרידן" שבא להציק למשטרה בתלונות שווא על סחיטה.

חרף התרשמותי מארכנותו וחוסר הסדר המחשבתי שליווה את מתן עדותו, מדובר במי שהותיר רושם של אדם אמין ומהימן שגרסתו בליבתה ובעיקרה הינה דברי אמת. בנוסף לאישיותו וכפי שהתרשמתי ממנה לעיל, גם מעמד מתן העדות הקשה על מעקב רציף אחר אופן התרחשות הדברים, אך הדבר לא פגם, כאמור בהתרשמות הכוללת, כי מדובר בגרסה קוהרנטית ועקבית לפיה הנאשם סחט אותו לאורך תקופה וכפי שיפורט להלן.

9. במסגרת עבודות בניה שביצע המתלון באמצעות קבלן משנה בשם עומר, תושב ירדן, שהינו גיסו של הנאשם, נתגלע סכסוך כספי בין המתלון לבין עומר. לטענת המתלון, הוא שילם לעומר כספים על חשבון העבודות, אך עומר הביא לו חשבוניות מגורם זר אשר אינו מבצע העבודה. בנוסף לכך, עומר דרש כספים נוספים שלא הגיעו לו. על רקע סירובו של המתלון לשלם לעומר את הכספים שדרש, איים עליו האחרון שהעבודה באתר "אזר-עד" תיפסק **"ותראה מה יקרה לך"** - אמר ועשה. עומר עזב את העבודה. לאחר מכן נגרמו נזקים לרכבו של המתלון מספר פעמים, ובגין כך הגיש המתלון מספר תלונות למשטרת ישראל, אך התלונות לא נשאו פרי. לאחר פרק זמן של כ- 8 חודשים הגיע הנאשם אל ביתו ביחד עם אדם נוסף שזהותו נותרה עלומה עד להיום.

הנאשם התייצג בפניו כ"אחיו של עומר" ודרש ממנו לשלם את חובו לעומר **"אני יוצא לכניסה, מעכבים אותי ככה שני אנשים לתוך הפינה ואומרים לי אתה יודע, אתה חייב כספים לאנשים. אנחנו באנו לעזור לך... טברי בעיקר מדבר... ההוא רק שלום, לא יותר מזה זה היה כוח ליווי... ואז מרימים אלי טלפון לטלפון הנייד שלי שבמשך 20 שנה עם אותו מספר... ואומר לי תראה אם אתה לא תגיע איתנו... אם אתה לא תגיע להסדר של תשלום אנחנו נתערב ואנחנו נטפל בך וזה יפגע בך ובבריאות שלך ובילדים שלך... אני מקבל את האיום ומושך זמן ופונה למשטרת ישראל... טברי מרים אלי טלפונים מתחיל ללחוץ ומשטרת ישראל לא מטפלת. אני מגיע לתחנת דן פעמיים שלוש בשבוע ואומרים לי זה בטיפול, אתה מחליט, אז אתה מחליט, הסכום לא סכומי עתק... ביקשו ממני עשר, ו-12,000, 10,000, אמרו לי זה 10,000 ₪ לאדון עומר דרדוק... עוד 2,000 לתת לאדון טברי בגלל שהוא עשה לי טובה והוא היה מעין עורך דין שלי שמייצג אותי בהליך שעשה לי טובה..."**

המתלון ממשיך ומספר שהוא עשה את חשבון הנפש שלו - הוא מאוים, תלונותיו על הסחיטה לא מטופלות על ידי משטרת ישראל, הלחץ מכיוונו של הנאשם ממשיך, ומאידך סכום הכסף שהוא נדרש לשלם הוא לא כל כך גדול והוא מחליט לשלם. הוא משלם 12,000 ₪ כאשר אלה מתחלקים כך שעומר מקבל 10,000 ₪ ו- 2,000 ₪ משולמים לנאשם כ"דמי טיפול"/"שכר טרחה". המתלון מסביר כי הוא שילם את הסך הנ"ל משום שנסחט לשלמו וכן משום רצונו של המתלון במסמך כתוב וחתום על ידי עומר שמא יידרש באחד מן הימים לעמוד מול רשויות המס על שימוש בחשבוניות זרות שכן, החשבוניות שסופקו לו על ידי עומר לא היו של עומר אלא של אחר בשם "טיה". ביום 3.9.14 נחתם הסכם **נ/2**, במסגרתו מקבל עומר סך של 12,000 ₪, (שחולק כאמור לעיל), בו מצהיר כי אין לו דרישות יותר כלפי המתלון.

10. לאחר קבלת הסך הנ"ל ובחלוף תקופת זמן קצרה פונים אליו שוב הנאשם ועומר ומבקשים שיסדר להם עבודה. המתלון ש"נעקץ" ונסחט על ידי הנאשם ועומר מתפתה ל"יצר הרע" - רצונו "לגזור קופון" על השניים, ומחליט לסדר להם עבודה ולעשות עליהם רווח כספי וכך להחזיר לעצמו את ה- 12,000 ₪ שנסחטו ממנו קודם לכן.

תחת להרחיק אותם מעל פניו, ואף שידע כי הנאשם אינו בעל מקצוע ובעל המקצוע, עומר, הוא אדם בעייתי שיש לו נטייה לנטוש עבודה באמצע, הוא מתפתה לקחת עבודה מקבלן בניה בשם אסף מכלוף במושב יציץ ולמסור להם אותה לביצוע, כאשר מי שאמור לבצע את העבודה שוב זה עומר שהוא הוא בעל המקצוע, והנאשם אמור לשמש כ'בטוחה' לכך שהעבודה תבוצע על ידי עומר; אלא ששוב העניינים מסתבכים לאחר שעומר והנאשם לוקחים מקדמה על חשבון העבודה במושב יציץ, עומר נעלם מן השטח והנאשם נעצר בגין חשד לביצוע עבירות בתיק אחר.

11. בזמן שהנאשם נמצא במעצר ועומר עוזב את העבודה, אין מי שיבצע את העבודה במושב יציץ. הנאשם מתקשר למתלון ממקום מעצרו ושולח אליו שליחים ומאיים עליו כדי שישלם לו כספים בין כערבות ובין כדמי קיום.

המתלון משלם כספים וחותר ערבות לנאשם, ובנסיבות אלו מקבל את פרטי הזהות של הנאשם, כך שיכול להתלון נגדו במשטרה עם כתובת ופרטים מלאים. לדברי המתלון הנאשם דרש ממנו גם תשלום כספים על סך של 15,000 ₪: "הוא אמר לי זה בגלל שאני בא ומבקר אותך באתר של ג'ינג'י, אתה צריך לשלם לי 15,000 ₪... הוא תופס אותי בצוואר, מצמיד אותי לקיר... מי שתופס אותי זה טברי אחרי שהשתחרר. הוא אומר לי אני צריך כסף לחג. אני משלם... כי אני מאוים. אני מפחד... אני עומד מול אנשים שאני לא יודע מי הם שאני לא יודע מול מי אני עומד כי הפחדים האלה מחלחלים.. פונה למשטרת ישראל ומתחנן כמו עני בפתח ואומר תעזרו לי, ואין קול ואין עונה... מנגד הוא שם אותי להשכיר מכוניות.. טברי אמר לי עכשיו אתה משכיר לי רכב, אני צריך להגיע לעבודה אני אומר לו אבל אין רישיון נהיגה... קח אותי לחברת השכרה.

ש. למה אתה הולך איתו?

ת. כי אני מאוים כבוד השופט.

ש. מה זה מאוים, מה עשה לך?

ת. תופס אותי, מאיים עלי, אומר לי, חבוב, יש לך משפחה, יש לך ילדים, תהיה בריא. כל הסופרלטיבים של איום עקיף שהוא מאוד ישיר..."

במהלך התקופה הנאשם לוקח כספים ממנו ישירות וגם ממזמין העבודה מכלוף, והוא המתלון נאלץ לשלם לפועלים שמועסקים באתר. המתלון ממשיך ומתאר את מסכת הסחיטה כך, באחת מהפעמים כאשר המתלון מסרב לשכור לנאשם רכב, הנאשם שורט את פניו באמצעות ציפורן ידו. בעקבות אירוע זה מגיע המתלון למשטרה, מבוהל ומפוחד ומתלון על המקרה. יום לאחר מכן ובעקבות האיום והתקיפה שוכר המתלון לנאשם רכב מסוג סובארו אימפרזה. המתלון מספר שבמהלך התקופה ולאחר שנאשם מטיפולה של משטרת ישראל הוא מחליט לטפל בענייני הרכבים המושכרים באמצעות קב"טים של חברות ההשכרה. בחלק מהרכבים הוא נוחל הצלחה. בחלק אחר לא.

מאחר והרכבים היו מושכרים על שמו ובאמצעות רישיון הנהיגה שלו, דוחות התנועה היו מגיעים אליו וכאלה היו רבים. המתלון חשש מסיטואציה בה יישלל רישיון הנהיגה שלו, המשטרה אינה מתייחסת לתלונותיו, אף שמספק להם את שמו של הנאשם ומלוא פרטיו.

את רכב הסובארו אימפרזה ששכר המתלון לנאשם, חילצה חברת ההשכרה מרשותו של הנאשם באמצעות

קב"ט החברה לאחר שמתלונן טען בפני הקב"ט כי הרכב נגנב/נלקח ממנו על ידי הנאשם בכוח.

לאחר חילוץ האימפרזה, הנאשם הבין "כי הסוס שלו מת שזה אני שכבר קשה לסחוט את הלימון ונוצר מצב שהיה לי רגיעה של כמה ימים ופתאום אני מקבל טלפון, תבוא לרמלה". ואז נכנס לתמונה האני, שמתחיל במסכת הסחיטה שלו כלפי המתלונן בתואנה שהמתלונן והנאשם גרמו נזק להאני ומשפחתו. זו בעצם העילה והאמתלה שבגינה "מתעלק" עליו האני ומתחיל במסכת סחיטה משלו, הדומה להפליא למסכת הסחיטה שהנאשם ביצע. במסגרת מערכת היחסים שנוצרה בין המתלונן לבין האני, נחשף המתלונן ל"מערכת" שסובבת את האני. הוא מספר על כך שהוא מוזמן ומגיע למתחם השייך למשפחתו של האני ברמלה - שם נחשף לנשק וסמים. בגין "מערכת" זו הוא נכנס לחרדה ופחדים מהאני, ולכן הוא לא מעז לסרב לדרישותיו. ראה עמ' 161 שו' 11-12.

12. בשלב זה, מבצע המתלונן את טעותו השניה. הטעות הראשונה היתה שהסכים למסור עבודה לנאשם ולעומר במושב יציץ. טעותו השניה כאשר המתלונן מבקש לרתום את האני וה"מערכת" סביבו נגד הנאשם ועומר. אף שהמתלונן נסחט על ידי הנאשם 2 והוא חושש ממנו, מזהה המתלונן את הפוטנציאל שיש ל"מערכת" שסביב להאני ומבקש לרתום אותה לטובתו נגד הנאשם ועומר שעקצו אותו קודם לכן.

המתלונן אינו מתכחש שכך היו פני הדברים, אולם מתעקש על כך כי הפניה היתה אליו מיוזמתו של האני ולא מצדו: "אמרתי לו (להאני - ג'.ק.) שטברי וג'ינג'י סוחטים אותי חופשי כמו שהם באו אלי ואמרתי להם שגם הם עושים לי נזקים, ואמרתי להם גם כן שהם מקושרים אחד עם השני" (עמ' 202 שו' 6-7), ובחקירתו הנגדית של הנאשם: "אני סיפרתי לו שאתה וג'ינג'י סוחטים אותי והוא בא לספר לי שהוא בא לעזור לי, לא אני פניתי אליו, הוא פנה אלי". שו' 7-8 ושו' 10-11 בעמ' 213. "הוא בא לעזור נגדך ובסוף אנחנו מגלים שאתם גם חברים טובים וגם שותפים לענין".

אף שהתמונה שנחשפת בחקירה הנגדית אינה מחמיאה למתלונן, הוא מודה בכך בפה מלא ואינו מתחמק מלאשר אותה, מאידך הוא מעדן אותה כשהוא מסביר את הדברים מנקודת מבטו שלו, בכך שהוא לא פנה להאני, אלא היה זה האני שפנה אליו ושמיילא המשטרה בחדלונה אינה מסוגלת לסייע לו, שמא האני יכול היה לסייע בידו נגד הנאשם ועומר שסחטו אותו. אלא ששוב תקוותו של המתלונן מתבדה וטעותו מתבררת לו, כאשר במקום שהאני יסייע לו, האני נוקט כלפיו באותן שיטות פעולה בהן נקט הנאשם וסחט אותו.

13. השאלה אם היה קשר קודם בין המתלונן ובין האני ובאם המתלונן ראה את הנאשם ב"אושר-עד", עמדה במחלוקת בין הצדדים, כאשר הנאשם הפנה למועד סיום העבודות ב"אושר-עד" בלוד (11/2013) מחד, ומאידך, למועד שחרורו מהכלא ביום 23.7.14. ומכאן שלדבריו, טענת המתלונן כי ראה אותו ואת האני ב"אושר-עד" הינה טענה שקרית שצריכה לפגום באמינות גרסתו של המתלונן. המתלונן התעקש כי הוא ראה את השניים ב"אושר-עד", אך לא יכול היה לזכור את המועד המדויק שראה אותם שם יחדיו.

14. לא מצאתי כי יש ממש בטענת הנאשם. העובדה שהוא השתחרר מן הכלא ביולי 2014 והעבודות ב"אושר-עד" הסתיימו ב- 11/2013, אינה צריכה להשליך על מהימנות גרסת המתלונן. בהקשר לטענה כי העבודות ב"אושר-עד" הסתיימו בנובמבר 2013 הסביר המתלונן והסברו מניח את הדעת, כי יתכן והוא ראה אותו במהלך שנת הבדק לאחר סיום העבודות ב"אושר-עד". ראה עמ' 121 לפרוטוקול שו' 22 ואילך. ראה גם עמ' 124 שם חזר ואמר, כי העבודות ב"אושר-עד" נמשכו גם אחרי שהמקום נפתח, שכן הוא היה מחויב במשך שנה - שנת הבדק - להגיע עוד כמה פעמים לביצוע תיקונים בפרויקט.

המתלון עמד על דעתו גם כשנחקר נגדית על ידי הנאשם בעמ' 214 עד 217, כך גם בעמ' 220 שו' 13-14, "אני עומד בתוקף שכן ראיתי אתכם ביחד... אני לא משקר אני דובר אמת." כך בעמ' 222 שו' 11 "מסירה ראשונה, מסירה שניה ושנת בדק. בשנת בדק אתה מחויב להגיע לאתר..."

המתלון כאמור נותר איתן בעמדתו חרף ח.נ. קשה וארוכה והסברו כי יתכן והוא פגש בנאשם ובהאני במהלך שנת הבדק, הוא הסבר המתקבל על הדעת שיכול להתיישב עם המציאות, קרי: קיומה של שנת בדק, ראה לענין זה גם את עדותו של עד ההגנה עזיזי בעדותו עמ' 856.

ש. אתה גם לא יודע להגיד כמה זמן בסניף הספציפי הזה של אושר-עד בלוד, כמה זמן אחרי פתיחת הסניף ללקוחות, עוד נעשו עבודות במקום?

ת. עבודות נעשו כל הזמן... כל הזמן זה גם יכול להיות עכשיו... בוודאי יש שנת בדק... יש ריג'קטים...

ש. אז אפשר לומר שזה הגיוני שגם שנה אחרי שנפתח הסניף ללקוחות עוד מבוצעות עבודות במקום.

ת. בוודאי... יש שנת בדק. שנת בדק זה אומר בשנה הראשונה מרגע פתיחת הסניף ללקוחות. הסניף הוא באחריות של אותם בעלי מקצוע."

כעולה מן האמור, גם במידה והסניף נפתח ללקוחות ב- 19.11.13 הרי היו בו עבודות במשך שנת הבדק שנמשכו כשנה לפחות, קרי: עד ל- 19.11.14. הנאשם כאמור, שוחרר ביום 23.7.14. ומכאן, שהמתלון יכול היה לראות את הנאשם ואת האני ב"אושר-עד" גם במהלך התקופה שבין 23.7.14 ל- 19.11.14.

15. מחלוקת נוספת הציב הנאשם בשאלה, האם בזמן שהנאשם הגיע לביתו של המתלון, התחזה כאחיו של עומר, איים עליו וסחט אותו, האם שיחת הטלפון המאיימת באותו מעמד הגיעה למכשיר הסלולרי של המתלון או למכשיר הסלולרי של הנאשם, וזה מסר אותו למתלון ששמע בו את שיחת האיום הנוספת?

בחקירתו הראשית העיד כאמור, המתלון כי השיחה הגיעה לסלולרי שלו, אולם בחקירתו הנגדית בעמ' 292 ואילך, ולאחר שנטען כלפיו על ידי הנאשם כי במקום אחר אמר שהשיחה הגיעה לסלולרי של מי שבא לסחוט אותו (את הנאשם) השיב המתלון, "אני אפילו לא זוכר... אני זוכר את האיום, לא זוכר אמרתי לך."

ש. עכשיו אתה זוכר מאיזה טלפון התקשרו אליך?

ת. גם אני מוכן להודות שטעיתי... אבל היה את האיום..."

המתלון לא זכר לאיזה מכשיר סלולרי הגיעה השיחה. מאידך, את שיחת האיום הטלפונית הוא כן זוכר. ובעמ' 295 שו' 27-29 "את האיום אני זוכר. זוכר. את מה קרה באותו רגע לא זוכר את הפעולה הפיסית."

גם אם קיימת סתירה לכאורה בדברי המתלון בתשובתו לאיזה מכשיר סלולרי הגיעה שיחת האיום, עדיין אינני רואה בסתירה זו סתירה מהותית היורדת לשורשו של ענין, שיש בה כדי לפגום באמינות הגרסה. אינני מצפה מאדם הנתון לאיום של סחיטה, כי יזכור לאחר יותר משנה ובמעמד הקשה של מתן עדות בבית המשפט, לאיזה מכשיר נייד הוא קיבל את השיחה. עצם העובדה שהמתלון נותר איתן בדעתו בדבר קיומה של השיחה היא הנותנת.

המתלון העיד כי באותה שיחת טלפון נשמעו באוזניו איומים מפורשים במעמד בו נכח הנאשם שהשמיע אף הוא

באופן פרונטלי איומים לאוזניו של המתלון.

עיתוי הגעת שיחת הטלפון הנוספת בזמן שהנאשם נוכח במעמד המתלון המאויים, הוא החשוב. ובנדון זה המתלון לא מש מעמדתו, כי היתה גם היתה שיחה כאמור.

16. באשר לטענה הכללית שהפנה הנאשם כלפי המתלון כי מדובר בסכסוך עסקי על רקע של שותפות עסקית, שהמתלון הפך אותו לפלילי, אומר כך: המתלון העיד מנהמת לבו והסביר כיצד ברוב טיפשותו, "יצר הרע", הסכים 'לסדר' לעומר ולנאשם עבודה נוספת שהיוותה מבחינת הנאשם את הפלטפורמה למסכת סחיטה נוספת וכפי שמכנה אותה המתלון בעדותו "**הסחיטה הגדולה**". עמ' 249 "**סחטת אותי פעמיים, פעם אחת את ה- 12,000 ₪ ופעם את הסחיטה הגדולה**".

הסחיטה הגדולה התבטאה בסחיטת כספים כדמי ערבות, דמי קיום ונטילת כספים ישירות מאסוף מכלוף ונטילת כספים מהמתלון, כספים ששולמו על חשבון הפרויקט במושב יציץ.

הנאשם התריס כל הזמן כלפי המתלון, כי מדובר ב"שותפות" וכי היו חברים טובים, אך המתלון "התהפך" עליו לאחר שנגרמו לו הפסדים כלכליים בעבודה במושב יציץ, לאור טעויות שעשה המתלון בחישוב עלויות העבודה, עזיבת עומר וכיו"ב טענות.

17. המתלון כאמור, אינו מכחיש שנתן את העבודה במושב יציץ לנאשם ולעומר מתוך תקווה להחזיר לעצמו את ה- 12,000 ששילם להם בסחיטה, אך אינו מוכן להסכים להגדרת היחסים שהיו בינו לבין הנאשם במהלכם נסחטו ממנו כספים באיומים על ידי הנאשם כיחסי "שותפות". עמ' 258: "**זה לא היה שותפות. כשאתה לוקח את הכסף ואני לא מקבל ממך כלום ואני צריך גם לשלם לך. זה לא שותפות**". שו' 19-12. וכן, "**זה מישהו אונס אותך ומנצל אותך עד העצם**". שו' 22. כך גם בעמ' 258 שו' 30: "**זו היתה סחיטה. סחיטה. שותף שלא עושה כלום, אני משלם (לפועלים ג'.ק.) הוא גובה לי את הכספים, אם זה לא סחיטה אז איך בית משפט מגדיר את הדבר הזה**".

גם עמ' 264: "**שילמתי 30,000 ₪ ישירות לפני שעוד התחיל לעבוד בכלל דקה אחת להיות בשטח וגם חתמתי עליו ערבות להוציא אותו מהכלא**".

ש. למה חתמת ערבות?

ת. בכוח, איימת עלי. עמ' 234 שו' 30.

וממשיך: "... שמת אותי לשלם לפועלים לא פעם ולא פעמיים, וחומרים, וציוד וכלים ודלק... והשכרת רכבים" וממשיך בעמ' 265: "**שילמתי לפועלים גם לחומרים גם לשינועים, גם לכל מה שבא מסביב... ואתה לקחת ממכלוף כספים...**"

בעמ' 284: "**זו שותפות שנכפתה עלי. זה בדיוק פרוטקשן נקרא. אין בשפה אחרת שנכפית על מישהו, זה פרוטקשן...**"

17. אני מאמין למתלון כי לא מדובר בשותפות, כך גם לא בסכסוך עסקי, ולא רק משום הרושם החיובי הכללי שהותירה בי עדותו של המתלון אלא גם משום הגיונה של גרסת המתלון. המתלון הינו קבלן בניין מנוסה ובעל מקצוע ותיק. הנאשם חסר כל ידע בסיסי בעבודות בנייה אשר על פי דבריו, בילה כ- 15 שנים משנות חייו מאחורי הסורגים, שוחרר ממאסרו ביום 23.7.14 לאחר שריצה מאסר של 5 שנים. במהלך ח.ג. הנאשם

התקשה לענות על שאלה פשוטה באיזה עבודה עבד ואיזה פרויקט ניהל. ברור לכל וגם לנאשם עצמו כי אינו מבין דבר וחצי דבר בעבודות בניה. או אז תישאל השאלה למה לו לקבלן כמתלון שמתריס כלפי הנאשם, כי אינו יודע להבדיל בין "חוט שזור לחוט קשירה" (עמ' 250) ו"אינו יודע מה זה ברזל עליון תחתון" (עמ' 259), כי יקח לו "שותף" כנאשם לבצע עבודות בניה.

כפי שציינתי, המתלון אינו מכחיש את מסירת העבודה לנאשם ולעומר כאשר הוא המתלון אמור היה להרוויח 60% והם 40% מאותה עבודה. אך מכאן ועד להגדרת הנאשם כשותפו של המתלון הדרך עוד ארוכה.

18. גם בבחינת ה"שותפות" הנטענת ויחסי הכוחות בה, מתבררת גרסתו של הנאשם כמופרכת מיסודה. לטענת המתלון, הנאשם לקח ממנו סך של 42,000 ₪: "30,000 אלף ועוד 12 אלף, 42 אלף ₪ מעבודה של 100,000 ₪, לקחת גם משכורת ושמת אותי לשלם לפועלים, לא פעם ולא פעמיים וחומרים וציוד וכלים ודלק והשכרת רכבים." (ראה עמ' 264 ואילך).

במהלך חקירתו הנגדית, אישר הנאשם לשאלת ב"כ המאשימה, כי עלות הפרויקט במושב יציץ היתה 100,000 ₪, כאשר הרווח שאמור היה לצמוח מן העבודה בפרויקט במושב יציץ, אמור להסתכם ב- 25,000 ₪, כאשר סכום זה אמור היה להתחלק בינם - הוא ועומר מצד אחד לבין המתלון, כך שחלקו של הנאשם יחד עם עומר, אמור להיות 40% מאותם 25,000 ₪ קרי: כ- 10,000 ₪ בלבד, ואילו חלקו של המתלון 15,000 ₪ אלא שחשבון פשוט של הכספים שנטל הנאשם מהמתלון וממכלוף, לגרסתו הוא עמד על סך של 32,000 ₪ (לגרסת המתלון - 42,000 ₪). אסביר:

הנאשם אישר קבלת סכום של 4,000 ₪ באמצעות אחיו 'פארוק' בזמן שהיה במעצר, ובהמשך עוד סך של 5,000 ₪ באמצעות עומר. בהמשך קיבל הנאשם עוד 15,000 ₪ מתוך צ'ק על סך של 18,500 ₪ שניתן על ידי אסף מכלוף; (למתלון ניתן מצ'ק זה רק סך של 3,500 ₪). ובהמשך ניתן צ'ק נוסף ממכלוף ע"ס 25,000 ₪ ממנו לקח הנאשם סך נוסף של 8,000 ₪. ראה עמ' 642 לפרוטוקול.

סכימת כלל הסכומים שקיבל הנאשם מהמתלון וממכלוף על פי גרסתו הוא - במהלך "השותפות" הנ"ל, בה אמור הרווח שלו לעמוד על 10,000 ₪ מגיע לסך של 32,000 ₪. על פי גרסת המתלון, הנאשם לקח יותר מ- 42,000 ₪ כפי שפורט לעיל.

יחסי כוחות אלה וחלוקה זו אינם מתיישבים עם "שותפות", והם מתיישבים יותר עם גביית הכספים באמצעי סחיטה וכפי שהעיד על כך המתלון. לציון כי בתוך הסך הנ"ל לא נכללו הסכומים ששילם המתלון עבור שכירתם של 5 כלי רכב שהנאשם הכריח אותו לשכור, בטענה שאלו אמורים לשמש להסעת פועלים לביצוע הפרויקט במושב יציץ, כאשר בפועל אלה שימשו את הנאשם למטרותיו הפרטיות.

כעולה מן האמור לעיל, גרסתו של הנאשם בדבר קיומם של יחסי חברות בינו לבין המתלון, יחסי שותפות היא גרסה שאינה מחזיקה מים.

מדובר אפוא בטענת "כיסוי" שבאה לכסות על מעשי הסחיטה שהפעיל הנאשם נגד המתלון.

גרסת הנאשם - סקירה והערכה

19. הנאשם בחר שלא להיות מיוצג על ידי סנגור. בטרם שמיעת הראיות נעשו מאמצים כבירים ובהמשך, גם לאחר תחילת שמיעת הראיות כדי להביא לתוצאה לפיה יסכים הנאשם להיות מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית, אך לשווא. הנאשם בחר 'לטרפד' כל מהלך כזה, הסתכסך עם כל סנגור שמונה לו על ידי הסנגוריה הציבורית אשר שבה וביקשה לשחררה מהמשך ייצוגו של הנאשם.

מאחר והדברים מופיעים בפרוטוקול הדיון [ראה פרוטוקול מיום 7.7.15, מיום 8.9.15, מיום 18.10.15, מיום 15.11.15, מיום 17.11.15, מיום 10.1.16 (עמ' 447-451) ומיום 24.1.16 והחלטות מיום 7.7.15 (עמ' 10-11), מיום 8.9.15 (עמ' 18-20), מיום 18.10.15 (עמ' 90), מיום 15.11.15 (עמ' 85), מיום 17.11.15 (עמ' 89), מיום 23.11.15 (עמ' 93), מיום 10.1.16 (עמ' 452) ומיום 24.1.16 (עמ' 529 ש' 23-30, עמ' 536 ש' 17-24)], בבקשות הסנגוריה (מיום 7.1.15 ומיום 8.9.15) בבקשת המאשימה (מיום 14.10.15) ובבקשות הנאשם (מיום 15.10.15, מיום 24.1.16) אמנע מפירוט וחזרה על הדברים וכל מי שירצה לעיין בהתנהלות יעין שם.

20. מצאתי לפתוח בענין היעדר ייצוג הנאשם משום שנסיבה זו הביאה לכך שבפועל ניצב הנאשם בבית משפט בלי כל 'מסננת' - ייצוג של סנגור - כך שניתן היה להתרשם מהנאשם לא רק בזמן מתן עדותו, אלא מכל מהלך ומהלך בו נקט במהלך הדיונים. הקשר הבלתי אמצעי שהיה לנאשם עם בית המשפט איפשר לי שעות ארוכות של קשר, צפיה והתרשמות בלתי אמצעיים מהנאשם ואופן התנהלותו, כלל התנהלותו של הנאשם.

21. הנאשם אינו נופל בפיקוחו ובשליטתו במהלכי המשפט ובהיכרותו עם חומרי החקירה מכל עורך דין שהיה נוטל לידיו את רסן ניהול המשפט מטעמו. הנאשם הינו פיקח, מניפולטיבי וערמומי, היודע ללהג ולהפך בלשונו כפי שרק הוא יודע לעשות. יש לו כשרון לייחס לאחרים אמירת דברים שמעולם לא נאמרו. הוא אדם כוחני ואלים שביקש לכפות רצונו על כל מי שבא במגע עמו, בין אם זה קצינת המשטרה שחקרה אותו, בין אם זה קצין המשטרה שסירב לבקשתו להעבירו באופן מיידי לבית המעצר, בין אם זו ב"כ המאשימה שסייעה לו רבות ובין אם זה בית המשפט שלא נעתר לבקשה כזו או אחרת מטעמו.

כשהדברים לא "הסתדרו" כמצופה על ידו, נהג באגרסיביות מילולית, תוך הטחת האשמות בכך שפוגעים בזכויותיו. בקצירת האומר, הנאשם פיקח, אינטליגנטי, ערמומי על גבול הנכלוליות.

כפי שצינתי, מדובר בהתרשמות שנבנתה לאורך שעות ארוכות בהן עמד הנאשם בפני, אמר את דבריו, ביקש את בקשותיו ובהמשך, בעדות ארוכה ומייגעת ולבסוף בסיכומים ארוכים ומייגעים עוד יותר.

סיכומו של דבר, לא האמנתי לגרסתו של הנאשם, גרסה שקרית, כאשר ביקש לשוות למסכת הסחיטה אופי של סכסוך עסקי.

22. לגוף הענין, הנאשם הכחיש התרחשות האירועים המפורטת באישום הראשון. אף שהנאשם הכחיש כי היה אצל המתלונן בבית וכי איים עליו בכל דרך וצורה שהיא, הדבר לא הפריע לו לחקור את המתלונן ארוכות ולהציב בפניו מחלוקת בשאלה אם שיחת הטלפון המאיימת הגיעה לטלפון של המתלונן או לטלפון הסלולרי שלו. דנתי בענין זה כבר ומשכך, לא אשוב לעסוק בכך.

הנאשם טען כי המתלונן מכזב ומשקר וכי הונע להגיש נגדו תלונה על סחיטה ואיומים בעידודה של משטרת ישראל שביקשה 'לפברק' לו תיק על רקע קשר שנחשד כי היה לו עם קצינת שב"ס. שותפות אינטרסים זו הביאה את המתלונן והמשטרה 'לפברק' לו תיק זה.

23. אף שהנאשם הכחיש הגעה לביתו של המתלון ואיום עליו, ובכלל היותו מעורב בסכסוך בין המתלון לבין עומר, הרי שבמהלך עדותו בבית המשפט הוא מודה בכך שהיה לו חלק בשוב הסכסוך בין השניים. שכן הוא היה נוכח במעמד שבו שילם המתלון לעומר סך של 10,000 ₪, כאשר לא בכדי השמיט הנאשם במעמד מתן העדות את אותם 2,000 ₪ שהמתלון טען כי שילם לנאשם כדמי בוררות/גישור בינו לבין עומר. עמ' 638 **"בקיזור, אמרתי להם אני מהצד הטוב שלי, ניסיתי לקצר את ההליך, לקצר, אני רוצה להתקדם... הם סיימו ביניהם, סוכם שערך יתן לג'ינג'י, עוד נתן לו באותו יום 10,000 ₪... וערך רצה מג'ינג'י הסכם כתוב כדי שהוא יהיה מכוסה... אני שכנעתי את ג'ינג'י כדי שנתקדם.. זה ההסכם שנחתם ומשם התקדמנו.."**

כך גם בע' 751 שו' 31 **"אני לא סידרתי את העניינים אני בפעם שישבתי ביניהם וראיתי שיש בלגן ואז כן דחפתי מלה, ומלה שם כן"** ראה גם עמ' 752.

הנאשם מציג את עצמו כ"משכין שלום" בין המתלון לבין עומר שכן היה לו אינטרס בכך כדי שמתלון יתן לו עבודה. גרסה זו הינה גרסת כיסוי לאותם 2,000 ₪ שגבה מן המתלון כדמי "בוררות".

כעולה מן האמור, הנאשם מודה במקצת ומאשר את גרסת המתלון באשר למעמד חתימת **נ/2**.

מאידך, מתקש הנאשם על כך כי הסכום ששולם היה 10,000 ₪, ואילו המתלון חוזר ואומר כי לא 10,000 ₪ אלא 12,000 ₪ ואופן חלוקתם.

מבין שתי הגרסאות מקובלת עלי גרסת המתלון. אם היה מדובר בעלילה, יכול היה המתלון לטעון שכל הכספים שולמו ישירות לידי הנאשם. לחילופין יכול היה לטעון שסכום הכסף שקיבל ממנו הנאשם גבוה יותר ולא רק 2,000 ₪.

האמנתי כאמור לגרסת המתלון ולא לגרסת הנאשם באשר למעורבותו של הנאשם בסכסוך ה- 12,000 ₪ גם על שום השינויים וההתפתחות שעברה גרסת הנאשם בענין זה. מעקב אחר מהלכי חקירתו של הנאשם מראה כי בחקירתו הראשונה, ת/11, אין זכר למעורבותו של הנאשם בענין סכסוך ה- 12,000 ₪. הנאשם פשוט בחר להעלים ענין זה מחקירתו. אולם, במהלך העימות שמתרחש יום לאחר מכן ביום 6.5, ת/12, מודה הנאשם מבלי משים, בעמ' 4 שו' 73 לפרוטוקול העימות, בסכום הכסף, 12,000 ₪ - דבר שמתיישב עם גרסת המתלון, וזה מה שהוא אומר: **"זה מפריע לו שהוא שילם לג'ינג'י 12,000 ₪, אתה אמרת לי ערך שעומר לקח לך 12,000 ₪"**.

בנוסף להודיה בסכום הסחיטה, 12,000 ₪ ולא 10,000 ₪, מזכיר הנאשם לראשונה את מעורבותו בסכסוך. שו' 85 ב-ת/12: **"הוא רצה הסכם כתוב, ישבנו בתחנה המרכזית והוצאנו כל מה שצריך ואני ישבתי ביניהם."** אלא שזו לא היתה הגרסה היחידה.

יום לאחר מכן ביום 7.5 ב-ת/5, בעמ' 16 ואילך, וכאילו נשתכח מלבו של הנאשם את שאמר במהלך העימות. אומר את הדברים הבאים: **"הכסף הזה אני לא קשור, אבל אני כן קשור בהסכם שהיה, זה היה הסכם ביניהם שעומר לקח ממנו את ה- 10,000 ₪... אני ועומר היינו בפגישה."** הנה אנו רואים שוב שהסכום יורד מ- 12,000 ₪ ל- 10,000 ₪.

24. לא בכדי דאג הנאשם להעלים בתחילת החקירה את עובדת מעורבותו בסכסוך ה- 12,000 ₪. תחושת

האשם היא שניוטה את הנאשם לכך, אך משהבין הנאשם כי לא יוכל להמשיך ולהסתיר את חלקו בסכסוך, הוא בחר להודות בקיום הפגישה, בתשלום הכסף, אך רק בתשלום סך של 10,000 ₪ ששולמו לעומר ולא 12,000 ₪ כטענת המתלון.

התפתחות הגרסה כאמור לעיל, והתהפוכות והשיפורים שעברה מעידים על היעדר מהימנותה.

25. בהתייחס לסחיטת הכספים מהמתלון כדמי ערבות ודמי קיום בזמן שהנאשם היה עצור בגין ההליכים בתיק אחר; לטענת הנאשם, היה זה המתלון שמרצונו החופשי שילם את הכספים האלה. לטענת הנאשם מדובר בסכום שאינו עולה על 9,000 ₪ ששולם בשתי פעימות - פעם אחת 4,000 ₪ ופעם שניה עוד 5,000 ₪, כאשר בהמשך המתלון אף הסכים לחתום לו ערבות ולשמש כמפקח עליו מול בית המשפט, כאשר הנאשם משוחרר לביתו והתאפשר לו לצאת לעבודה אצל המתלון.

לתמיכה בגרסתו זו זימן את עו"ד כבאהא שהעיד שהמתלון לא הראה בפניו כל סימני הסתייגות בזמן החתימה על הערבות ותנאיה. להזכיר, כי המתלון הסביר את הסכמתו לחתום ערבות לנאשם ברצונו לקבל את פרטיו המלאים של הנאשם כדי שיוכל להתלון נגדו במשטרה כך שהמשטרה לא תסלק אותו מעל פניה כמטרידן ותטפל בתלונותיו. עדותו של עו"ד כבאהא לא היה בה כדי להוסיף דבר לגרסת הנאשם. אינני מצפה כי אדם הנסחט על ידי עבריין, ישתף את סנגורו של אותו עבריין כי האחרון סוחט אותו. יתרה מכך, המתלון מעולם לא הכחיש שחתם ערבות לנאשם מתוך רצונו לגלות את פרטיו. גם אם קדמה לחתימת המתלון דרישה מאת הנאשם, אין לשכוח כי בבסיס חתימת הערבות עמד רצונו של המתלון בגילוי פרטי זהותו של הנאשם.

26. על אף עמדתו הראשונית של הנאשם, כי הכספים ששולמו לו בזמן מעצרו כערבות ו/או דמי קיום, שולמו לו מרצונו הטוב והחופשי של המתלון, הרי שבועמ' 724 שו' 32 ועמ' 726 לפרוטוקול הוא מאשר כי מדובר בכספים שאינם מגיעים לו ושצריך להחזיר אותם למתלון.

יוער כי דברים אלה מתיישבים עם דבריו של הנאשם ב-ת/14 עמ' 2 שו' 15 ואילך, שם הודה בפני השוטר הרשקוביץ (מבלי שידע שהוא מוקלט), שהוא "**לקח כספים שלא צריך היה לקחת**". כספים שנטל הנאשם מבלי שהיתה לו זכות לקחת אותם, כאשר הוא דורש את תשלומם מהמתלון באיום, לא יכולים להיחשב כהלוואה מרצון אלא כדמי סחיטה בלבד וכפי שהעיד על כך המתלון בפני.

27. באשר לסחיטת הכספים במסגרת העבודה במושב יציץ וסחיטת הרכבים - חזית המריבה בין הנאשם לבין המתלון בנושא זה מצומצמת. מחד, טען המתלון כי הנאשם גבה כספים ישירות מאסף מכלוף בגין עבודה במושב יציץ, וגם לקח כספים מאסף מכלוף מסר למתלון במסגרת אותה עבודה. בשתי ההזדמנויות מדובר בסחיטת כספים. שכן, כספים אלו שולמו על ידי המתלון לנאשם לאור איומים שהנאשם איים עליו.

באשר לשכירת הרכבים, טען המתלון כי גם אלו נסחטו ממנו על ידי הנאשם לצורך שימוש הפרטי.

מנגד טען הנאשם כי הכספים שהתקבלו ממכלוף ומהמתלון בהקשר העבודה במושב יציץ, התקבלו כדת וכדין עבור עבודה שהנאשם עצמו ביצע שם וכי מדובר בסכסוך עסקי בינו לבין המתלון, שאין בינו לבין סחיטה דבר.

בענין שכירת הרכבים טען הנאשם כי מדובר ברכבים שהושכרו על ידי המתלון לצורכי עבודה ולא לצרכיו הפרטיים של הנאשם.

28. לטענתו של הנאשם כי מדובר בסכסוך עסקי וכי מדובר בשותפות עסקית בינו לבין המתלון, התייחסתי

במסגרת סקירת והערכת עדות המתלונן, ואין לי אלא לשוב ולהפנות לדברים שכתבתי שם שתמציתן, לא שותפות ולא סכסוך עסקי כי אם סחיטה גרידא. הנאשם ניצל את ההזדמנות שנקרתה בדרכו (העבודה שניתנה לו ולעומר במושב יציץ על ידי המתלונן, שסבר שבכך יפצה עצמו על אובדן ה- 12,000 ₪ ששילם להם במסגרת האישום הראשון), וסחט את המתלונן.

29. משנפלה טענת השותפות העסקית, נופלת ממילא מאליה הטענה שהרכבים שימשו או אמורים היו לשמש לצורכי עבודה במושב יציץ. גם לגופה, הטענה אינה מחזיקה מים ונעדרת כל היגיון ושכל ישר. מדובר ברכבים פרטיים ולא ברכבים שנועדו להסעת פועלים. זאת ועוד. אם אכן המתלונן שכר את הרכבים מתוך רצונו לקדם את העבודה במושב יציץ, הכיצד תסביר את העובדה שבזמן אמת הלך המתלונן והגיש תלונות נגד הנאשם על כך כי הלה סוחט ממנו שכירת רכבים, ולמה לו למתלונן ליזום פניות חוזרות ונשנות, הן לחברת ההשכרה והן לקב"טים שלהם כדי שיחלצו את הרכבים מידי הנאשם? וכי איזה היגיון יש בכך שהמתלונן שאמור להרוויח מהעבודה במושב יציץ, 'יטרפד' את העבודה על ידי כך שרכבי הסעת הפועלים כביכול, יילקחו מרשות הנאשם?

המציאות בשטח, הגשת תלונות חדשות לבקרים על ידי המתלונן (עובדה שאין עליה מחלוקת) נגד הנאשם בגין סחיטת הרכבים כפי שפירטתי לעיל, תומכת דווקא בגרסת המתלונן שנסחט לשכור רכבים לדרישתו של הנאשם וכאשר זו סורבה, איום המתלונן, ובאחת הפעמים אף הותקף על ידי הנאשם ששרט אותו בפניו באמצעות ציפורניו, וכתוצאה מכך נותרה בפניו צלקת הנראית בתצלום ת/6.

30. ומכאן לאירוע התקיפה. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלונן ושרט אותו על רקע סירובו לשכור לו רכב. מאידך, המתלונן העיד על כך בבית המשפט ותיאר הסיטואציה שהתרחשה לדבריו, מאחורי בית המעצר אבו כביר.

על רקע סירובו של המתלונן לשכור לו רכב, שרט אותו הנאשם באמצעות ציפורניו וגרם לו לצלקת/שריטה שגם כחודש לאחר שנעשתה, עדיין נראית בתצלום ת/6 שנעשה לו בתחנת המשטרה ביום 11.12.15.

גם במהלך העימות בינו לבין הנאשם הטיח המתלונן בנאשם כי הוא שרט את פניו, ראה ת/12 עמ' 2 שו' 13 ואילך: **"זה לפני 4-5 חודשים מאחורי בית הכלא אבו כביר, היינו עם אשתו, היתה באוטו והוא שרט לי את הפנים עם הציפורניים שלו. אני צריך עכשיו רכב ואתה תשכור לי עכשיו רכב. אחר כך לא רציתי להשכיר לו עוד רכבים בא עוד איום נוסף ברחוב המסגר, אמר לי שאם אני לא אשכור לו רכב יש לו אנשים שיפגעו בך ובמשפחה גם אם אני אהיה בבית סוהר."**

חקירתו הנגדית הארוכה לא הניאה את המתלונן לחזור בו מגרסתו זו, לפיה נשרט בפניו על ידי הנאשם על רקע סירובו לשכור לו רכב, ראה עמ' 329: **"אמרתי לך בעימות שלי מולך ישירות, חתכת לי את הפנים."**

31. מול גרסת המתלונן עומדת גרסתו של הנאשם המכחיש הכל. אלא מאי, שגם אדם ממולח וערמומי כנאשם 'מחליק' בלשונו מדי פעם, וכך אירע במהלך השיחה שניהל הנאשם עם השוטר הרשקוביץ ב-14/14 כאשר הנאשם לא ידע שהשיחה מוקלטת, שאז נשמעו מפי הנאשם ביטויים שמשמעותם היא ראשית הודיה. כאשר נחקר בבית המשפט על מוצא פיו ב-14/14 טען הנאשם, כי הרשקוביץ פשוט 'סתם' לו את הפה, קטע את שיחו, ולא הקשיב לו עד הסוף, שאם היה שומע את הסבריו, לא היה מתקבל הרושם שמתקבל מקריאת התמליל של השיחה. הסבר זה אינו מחזיק מים, וכל מי שקורא תמליל השיחה ושומע אותה, מבחין בכך כי מדובר בראשית הודיה כאשר הנאשם מבקש לספק הסבר לאותה שריטה, שמא זו נעשתה "בטעות", שלא

בכוונה לפגוע במתלונן.

32. חיזוק לגרסת המתלונן ניתן למצוא בעובדה שהמתלונן הגיש תלונה עוד ביום 8.1.15, בה טען כי נשרט על ידי הנאשם על רקע סירובו לשכור לו רכב. ראה עמ' 102 שו' 21-23.

למרבה הצער, לא צולם המתלונן בזמן אמת, קרי: ביום הגשת התלונה. בהמשך נשמעו מפי חוקרי המשטרה אורי וולף ורון סולמה, הסברים למחדל זה, הסברים שנשמעו יותר כתירוצים מאולצים מאשר הסברים מניחים את הדעת. אך מחדל זה תוקן בהמשך כאשר פניו של המתלונן צולמו ביום 11.2.15 בחלוף חודש לאחר תלונתו, כשעדיין ניתן להבחין בקיומה של השריטה בפניו של המתלונן.

33. חיזוק נוסף לכך ניתן גם למצוא בעדותם של השוטרים שראו את המתלונן ביום גביית הודעתו מיום 8.1.15 שהתרשמו כי המתלונן מפוחד, מבולבל, ודבריו אינם סדורים, ראה לענין זה עדותו של עת/9, רון סלמה בעמ' 420-421 ועדותו של רס"מ אורי וולף, עת/12 בעמ' 426 ואילך. כל אלו הינם חיזוקים אובייקטיביים המעידים כאלף עדים על מצבו הנפשי והפיסי של המתלונן בזמן אמת, כמי שחווה אירוע טראומטי מבחינתו, תקיפתו ואיומים על חייו - מה שהביא אותו בסופו של יום לשכור לנאשם עוד כלי רכב, אף שלא חפץ בכך כלל.

המכלול המתואר לעיל אינו מותיר מקום לספק כי גרסתו של המתלונן באשר לשריטת פניו על ידי הנאשם הינה גרסת אמת שנמצאו לה חיזוקים רבים כמפורט לעיל.

34. הנאשם מפנה לסתירה שעלתה בגרסת המתלונן באשר למועד ולמקום בו התרחש אירוע השריטה. הוא מפנה להודעותיו של המתלונן, הודעה מיום 8.1.15 שם אמר המתלונן כי **"אירוע השריטה קרה בתל אביב ליד חברת השכרה ברחוב המסגר בתל אביב"**. עמ' 2 שו' 23-24, וכן להודעה מיום 15.2.15 עמ' 4 שו' 90-94: **"איפה נכנס כאן האירוע בו טברי מוחמד שרט אותך בפנים? ת: ביום ששכרתי עבורו רכב סובארו אימפרזה מקל-אוטו בתאריך 4.1.15, נפגשנו ברחוב המסגר בת"א בקל-אוטו.. הוא הצמיד את הציפורן של האמה שלו לפנים שלי לחלק הימני של לחי ימין ושרט אותי תוך שממש חתך אותי בפנים"**.

35. מול גרסה זו מפנה הנאשם לעדותו של המתלונן בבית המשפט, שם אמר כי השריטה התרחשה ליד בית המעצר אבו-כביר, והנה לך סתירה שפוגמת באמינות הגרסה.

לא מצאתי ממש בטענה, שכן המתלונן עוד במהלך חקירתו במשטרה בתאריך 6.5.15 מתקן את עצמו ואומר לחוקרת **"אני התבלבלתי בדיוק של המקרה, השריטה בוצעה יום לפני השכרת הרכב. זה היה בתאריך 3.1.15, הייתי יחד עם מוחמד טברי ליד בית המעצר אבו-כביר, זה היה בשעה 17.30. זה היה בחניה מאחורה מחוץ לבית המעצר אבו-כביר... הוא היה ביחד עם אשתו.."**

ש: למה אמרת בעדותך בתאריך 15.2.15 כי השריטה בוצעה ברחוב המסגר בת"א,

ת: התבלבלתי. במסגר היה איום מסוג אחר. הוא אמר לי שגם אם אני, הוא ישב בבית סוהר יש לו אנשים בחוץ שיעשו את העבודה בשבילו והוא יפגע לי בילדים ובמשפחה והוא לא לבד."

הסברו של המתלונן כי התבלבל, טעה ותיקן את טעותו, אינו מופרך. מדובר במי שחווה חוויה קשה והיה נתון למסכת סחיטה ממושכת בה היו שותפים הנאשם בחלקה הראשון, ובהמשך האני כאשר במהלך תקופה זו נסחטו ממנו מספר רב של רכבים. אתקשה לבוא חשבון עם המתלונן עד כדי פגימה באמינות גרסתו בשל טעות

ובלבול באשר למיקום בו התרחש אירוע השריטה. ליבתה של הגרסה בנדון זה הינה אמת. המתלונן מתאר אירוע ייחודי של תקיפה, לא סטירה, לא אגרופ, לא שריטה בסכין אלא שריטה באמצעות ציפורני ידיו של הנאשם. כשהמתלונן מתאר אירוע טראומתי שחוה אותו על בשרו - תרתי משמע.

מדובר אפוא בסתירה לכאורה, שיושבה על ידי המתלונן עוד במהלך חקירתו, ומכל מקום אין בה כדי לפגום באמינות הגרסה.

36. באשר לתלונת קצין המשטרה, אורן בואני נגד הנאשם בגין השמעת איומים על חייו, גם בענין זה יריעת המחלוקת לא היתה רחבה. הנאשם הודה בקיומו של ויכוח בינו לבין השוטר על רקע רצונו של הנאשם כי יוכנס לתא מעצר ו/או שיועבר באופן מידי לבית המעצר אבו כביר, דרישות להן השוטר סירב להיענות, האחת בשל נוכחותם של עצורים אחרים בתאי המעצר בתחנה שהנאשם מסוכסך עימם, והשניה משום קיומן של שעות קבועות להעברת אסירים לבית המעצר אבו כביר. דרישותיו אלו של הנאשם שסורבו, הביאו אותו לכדי השמעת איומים על חייו של השוטר.

37. השוטר העיד בפני ועדותו הותירה רושם חיובי. השוטר הינו קצין סיור שאין בינו לבין הנאשם כל היכרות קודמת והוא מורגל בשמיעת איומים מצד האוכלוסייה עמה הוא בא במגע יומיומי. ברגיל, אינו 'מתרגש' יתר על המידה מכל מילת איום שנזרקת לעברו מצדו של עצור, אך דבריו של הנאשם חרוטים בזיכרונו היטב על שום ההחלטיות בטון הדיבור של המאיים וחזרתו על הדברים יותר מפעם אחת, תוך הבהרת כוונותיו של הנאשם. ציינתי כבר קודם לכן את אופיו של הנאשם. מדובר באדם שלא מוכן לקבל סירוב לבקשותיו, היטיב לתאר אותו המתלונן "יש לך בעיה, אתה לא בן אדם שאפשר לסמוך עליו, פעם אתה נחמד ופתאום קופץ לך הפיוז... אתה יכול להרוג בן אדם." זו תמצית אופיו של הנאשם.

הנאשם איש ורבלי מאוד היודע לעמוד על זכויותיו, והדברים קיבלו ביטוי ותמיכה במהלך הדיונים בפניו. משבקשותיו לא נענו, הגיב באופן מידי בהרמת קול, באגרסיביות, באמירה ובהתנהגות שכול כולה 'לי לא אומרים לא'.

הנאשם לא הכחיש השמעת איום כלפי השוטר, אך לדבריו האיום שהשמיע היה איום בהגשת תלונה נגדו ולא איום על חייו, הוא השוטר בתגובה ל"איומו" של הנאשם להגיש נגדו תלונה "תפר" לו תיק של איומים על חייו.

38. אינני מקבל את גרסת הנאשם ועדיפה בעיני גרסת השוטר המאיים שתיאר באופן אותנטי את אופן השמעת האיומים כלפיו. השוטר פנה לנאשם על מנת לוודא עמו שהוא אכן מתכוון לאיומיו, שמא האחרון יחזור בו, יסביר דבריו, יתנצל אך בתגובה ועל מנת שלא תהייה ספקות באשר למהות האיום, חזר הנאשם והסביר כי הוא לא רק מאיים אלא גם מבצע. ראה בענין זה דברי השוטר בואני במהלך עדותו בחקירה נגדית.

עמ' 590-591: "... רציתי לוודא שאתה מתכוון לזה ובאמת... זה לא מובן מאליו. יכול להיות שאמרת את זה מתוך פרץ זה, אז חזרתי ושאלתי אותך אם אתה באמת מתכוון לזה, ואמרת לי כן ואני אבצע את זה גם.. ואתה תבצע את הפגיעה בחיים שלי, נכון... אמרת לי כן אני מתכוון לזה ואני איך אמרת לי כן תפתח לי תיק על איומים אתה לא מפחיד אותי אני אדאג שתשלם על זה, זה לא יעזור לך כלום אני גם אבצע את זה, ושאלתי אותך שוב ואמרת לי אתה מאיים על חיי? והוא אמר כן אתה המטרה שלי."

עוד יצוין כי הנאשם נתפס בשקר גם כשניסה להדוף מעליו את תלונתו של השוטר המתלונן כשטען במהלך חקירתו (ת/4(ג) בעמ' 4), כי השוטר המתלונן תקף אותו: "אני לא איימתי על אף אחד... הוא הרביץ לי

ואני רוצה שתצלם אותי." בהמשך זנח הנאשם טענה זו והפנה את האשם כלפי שוטרים אחרים שתקפו אותו.

במהלך הסיכומים נשאל הנאשם על ידי בית המשפט אם השוטר בואני תקף אותו. די לעיין בחילופי הדברים בפרוטוקול הדיון בעמ' 1006 ואילך ובתשובותיו של הנאשם לשאלה פשוטה זו כדי להבין עד כמה רחוקה גרסתו של הנאשם מן האמת.

39. החקירה המשטרתית - פברוק תיק?!

הנאשם טען כי המתלון "תפר" לו תיק בשיתוף עם משטרת ישראל שהיתה מעוניינת בהפללתו של הנאשם על שום חשד שעלה בדבר קיומו של קשר אסור בינו לבין קצינת שב"ס, במהלכו סחט הנאשם את הקצינה.

אין בסיס לתיאוריית הקונספירציה שבפי הנאשם. למתלון נדרשו 11 תלונות במשטרה - החל מתלונות על גרימת נזקים לרכב בתקופת הסכסוך שהיה בינו לבין עומר בשלהי 2013 ועד לאמצע שנת 2015, כדי להביא את משטרת ישראל להתייחס לתלונותיו של המתלון.

בתאריך 16.12.13 הגיש המתלון תלונה על גרימת נזק לרכבו.

בתאריך 13.2.14 הגיש המתלון תלונה נוספת על גרימת נזק לרכבו.

בתאריך 1.9.14 הגיש המתלון תלונה נגד עומר ונגד "אחיו של עומר" (הלא הוא הנאשם שהתחזה בפני המתלון כאחיו של עומר), בה מתלון כי הוא נסחט על ידי השניים.

לאחר שעומר חותם למתלון על **נ/2** והמתלון משלם 12,000 ₪ לעומר ולנאשם, מבקש המתלון לחזור בו מתלונתו ולבטלה - ראה מזכר של רס"מ יגאל מורדסטון מיום 9.9.14, **נ/24** בו מבקש המתלון לבטל תלונתו. משהמתלון ממשיך להיסחט על ידי הנאשם, הוא מגיש נגדו תלונה ומספק את מלוא פרטיו למשטרה, וזאת בתאריך 22.12.14, **נ/8** גם אז לא נעשה דבר מטעם משטרת ישראל.

לאחר שהמתלון נשרט בפניו ביום 3.1.15 על ידי הנאשם על רקע סירובו לשכור לו רכב, מגיש המתלון תלונה נוספת וזאת ביום 8.1.15, **נ/9**.

אף שהמתלון נמצא בתחנת המשטרה ומתלון על שריטת פניו על ידי הנאשם, השריטה בפניו לא מתועדת באותו יום.

משמערכת הסחיטה נמשכת מגיע המתלון פעם נוספת למשטרה ביום 15.2.15 ומגיש תלונה מפורטת על כל מסכת הסחיטה שהוא חווה במשך כל התקופה, **נ/10** המתלון הגיש תלונות נוספות בתאריכים - 9.3.15 - **נ/11**; 6.4.15 - **נ/12**; 30.4.15 - **נ/13**; 6.5.15 - **נ/14**; 7.5.15 - **נ/16**.

אם אכן משטרת ישראל היתה מעוניינת מאוד "לתפור תיק" לנאשם, תמהני מדוע נדרשו לה 11 תלונות מטעמו של המתלון.

באשר לסיפור הסוהרת - המתלון אינו מכחד כי הוא השתמש בסיפור הסוהרת משב"ס כדי לדרבן את המשטרה לחקור את תלונותיו. ראה הדברים בהודעתו מיום 8.1.15 ש' 42 ואילך: **"אני הבנתי שהוא מאיים על איזה סוהרת משב"ס. לא יודע שם שלה, זה עבר לקצין אג"מ בשב"ס טלפון שלו... מהשיחות של טברי שהוא דיבר עם האישה הזאת בטלפון, עם הסוהרת, אני הייתי לידו ושמעתי את השיחות והבנתי שזה**

משהו שקשור בקשר רומנטי ביניהם שהפך לסחיטה של טברי כלפיה, והוא גם מצווה על הסוהרת מה לעשות ולאיזה אסיר להכניס מה לתא שלו כמו ניידים וסימים וכדומה."

כאן המקום להעיר כי ענין הסוהרת/הקצינה וכפי שכינה אותה עו"ד כבהא במהלך עדותו בפני בעמ' 775, נחקר במסגרת חקירה שהתנהלה נגד הנאשם במשטרת חדרה בגין תיק איומים שנפתח נגדו בכך שאיים על אשתו/גיסתו, וקצינת המשטרה. מי שיזם את התלונה היתה אשתו של הנאשם שטענה כי לנאשם ולקצינה יש קשר רומנטי. תיק זה נגנז לאחר שלא נמצא בסיס לחשדות נגד הנאשם באיומים על קצינת שב"ס.

מתוך עדותו של עו"ד כבהא לא ניתן להבין באם ענין תלונת אשתו של הנאשם בעניינה של קצינת שב"ס קדם לתלונתו/דבריו של המתלון בענין זה, כפי שצוטט לעיל.

מכל מקום, ענין הקצינה נבדק לעומק כאשר במרכז הבדיקה ובהתעניינות המשטרה, עמדה דווקא הקצינה ולא הנאשם. ברור שהנאשם כמי שנחשד שהיה לו קשר אסור עם הקצינה ענין את החוקרים, אך את עיקר תשומת הלב התמקד בקצינה. ראה תשובתה של הקצינה מכלוף לשאלת בית המשפט בעמ' 876.

לסיכום סוגיה זו, המתלון הגיש 11 תלונות בתחנת המשטרה כדי להביא לחקירת הפרשה, ומשסבר לאחר הגשת התלונה מיום 1.9.15, נ/7 כי פרשת סחיטתו תמה בתשלום הסך של 12,000 ₪, ביקש לבטל את התלונה כנאמר במזכרו של רס"מ מורדטסון מיום 9.9.14, נ/28 האם כך ינהג אדם נקמן שמבקש "לתפור תיק"?

להזכיר כי המתלון שב להתלון על מעשי הסחיטה רק לאחר שנחשף למסכת "הסחיטה הגדולה" כאשר הוא נאלץ לכתת את רגליו פעמים רבות לתחנות המשטרה ולהגיש תלונות על כי סוחטים אותו, כשמשטרת ישראל מתייחסת אליו כמטרידן ו"מנפפת" אותו מעל פניה ואינה מעמיקה חקר בתלונותיו. גם כשהמתלון מגיע חבול בפניו ומתלון כי הנאשם שרט אותו לא טרח מי שחקר אותו לתעד את החבלה שעל פניו, והדבר נעשה כחודש לאחר מכן כשהמתלון מגיע שוב לתחנת המשטרה בטענה להמשך סחיטתו.

כל ההתנהלות המפורטת לעיל טופחת על פני תיאוריית הקונספירציה שמעלה הנאשם. כל שניתן לומר על החקירה המשטרית בתחילתה הוא כי זו היתה רשלנית ולא מגמתית כטענת הנאשם.

40. טענות הנאשם לחקירה משטרית מגמתית

הנאשם היה מלא טענות כלפי אופי התנהלות החקירה. לדבריו, בהמשך לטענת הקונספירציה בין המשטרה למתלון, לתפור לו תיק, החוקרים התנהלו כלפיו בחוסר הוגנות, ניהלו חקירה מגמתית ומוטית לטובת המתלון. לדוגמא, טען הנאשם כי בזמן הנאשם היה המתלון מחובר לאוזניה במהלכה התעדכן בפרטים מהחקירה. הנאשם הפנה לתמליל חקירת המתלון מיום 6.5.15, נ/15.

צפיה בדיסק החקירה והקשבה לשיח המתנהל, בו מעלה תמונה אחרת לגמרי מזו לה טוען הנאשם.

כאן המקום להעיר כי לאור בקשת הנאשם הושמע הקטע הרלוונטי במהלך הדיון גם לאוזני בית המשפט, וכל שנשמע שם מפי החוקרת ג'ולי, היה שאלה למתלון "למה אתה קשור שם לבניה?" כשהכוונה היא לבניה באוניברסיטת בר אילן עליה ניהלו החוקרת והמתלון שיחת חולין, כאשר בתמליל עמ' 4 שו' 22 תומלל: "לא הבנתי. תקשיב שוב לאוזניה."

אף שבית המשפט אמר לנאשם כי מה שנשמע הוא מילות החוקרת **"למה, אתה קשור שם לבניה?"**, ולא **"לא הבנתי. תקשיב לאוזניה"** התעקש הנאשם כי לא כך הוא הדבר והמשיך להתעקש על כך גם במהלך הסיכומים.

את דעתי בזמן ההקשבה לדיסק החקירה במהלך הדיון לא שיניתי, ודעתי אף נתחזקה לאחר שמיעה חוזרת של הדברים בעת כתיבת שורות אלה, שהמלים שנאמרו על ידי החוקרת למתלונן באותו מקום היו **"למה, אתה קשור שם לבניה?"**

התמונה העולה מחקירת הנאשם היא תמונה שונה בתכלית השינוי מהתמונה שהנאשם ביקש לצייר. הנאשם עשה בחקירות כל שעלה על רוחו, והתעקש להשיב בדרכו באריכות ובחמקנות כאשר באחת מהחקירות עמ' 45 ל-ת/4, מעיר לו החוקר: **"אתה אף פעם לא עונה לשאלות שלי."**

כדוגמא, לנוהגו של הנאשם להתחמק מלענות לשאלות, להאריך בתשובות ולבקש לכפות את דעתו על חוקריו ניתן לראות גם במהלך העימות שנערך בינו לבין המתלונן, ת/12 א דיסק העימות.

התנהלות זו הביאה לכדי עימותים מילוליים בינו לבין החוקרת ג'ולי כאשר נדרשה התערבותו של השופט הרשקוביץ על מנת להרגיע הרוחות.

ככלל, לא התרשמתי מחקירה מגמתית, מדובר בחקירה מקצועית במהלכה נשאלו השאלות הנדרשות, אך הנאשם כדרכו בחר לחמוק ממתן תשובות ולענות בארכנות ו-ווכחנות יתרה. דוגמאות נוספות לאותה וכחנות וארכנות ניתן לראות ב-ת/5 בעמ' 8, 10 שו' 14 ואילך, עמ' 11 שו' 3 ואילך עמ' 19-20, עמ' 23-27, עמ' 29 וזה רק מקצת מהדוגמאות.

טענה נוספת שעלתה מפי הנאשם היתה שהמשטרה ביצעה פעולת חקירה לאחר הגשת כתב האישום נגדו - דבר שאסור בתכלית האיסור ופגעה בזכויותיו. לתמיכה בטענתו זו זימן לעדות את עד הגנה 4, קובי גטניו.

במהלך עדותו של גטניו התברר כי מי שיזם את הגעתו של הנאשם לפגישה עם העד לאחר שכתבה אישום הוגש היה הנאשם עצמו, עמ' 807 שו' 2:

"ש. אני לא הייתי שום בקשה, אתה אומר שהעליתי, אתם באתם לקחת אותי מהמעברים נכון? ת. נכון. על פי דרישתך... אתה ביקשת לדבר איתנו... על פי דרישתך הבאנו אותך לשיחה אצלי במשרד. אני לא מזמן אנשים... על פי דרישת החשוד שרוצה לדבר עם צוות החקירה הובא אלי למשרד, דיברתי איתו לשמוע מה הוא רוצה, את מה שהוא אמר לי העליתי על הכתב. העברתי את זה לאישור הממונים עלי כדי להתחיל לגלגל את התהליך... אנחנו לא יזמנו את השיחה. אנחנו לא היינו צריכים ליזום שיחה כזו, בטח לא בשלב שהוא כבר היה, שהתיק כבר היה..."

בעדותו של גטניו התברר עוד כי המהלך המדובר תועד הן במזכר בכתב והן בדיסק, ראה עמ' 809, כאשר תיעוד זה לא היה חלק מחומר החקירה ואף לא היה מצוי ברשותה של ב"כ המאשימה, בהיותו חלק מתיק המודיעין.

הנאשם הטיח בעד כי הוא משקר וכי אין דיסק ואין תיעוד לדברים וביקש כי, בית המשפט יורה לגטניו להציג את הדיסק ולהגישו לבית המשפט. עמ' 814 שו' 13: **"אני מבקש שאדוני יורה לו שהוא יציג לאדוני את הדיסק להראות עד כמה הוא שקרן בכל מה שהוא אומר כאן."** הוא חזר על בקשתו גם בעמ' 817 ובעמ' 825

לפרוטוקול.

גטניו שמח דווקא על הבקשה ובחיפוש בתיק המודיעין נמצא המזכר בנושא השיחה, והדיסק. אלה הובאו לבית המשפט ולאחר שעיינתי במזכר ונמסר לנאשם גם כן לעיונו, ובטרם צפיתי בדיסק, ובעצתי, החליט הנאשם כי אלו לא יוגשו כראייה וייוותרו חסויים. כך הוחלט ואלה נשמרו בכספת ביתה משפט. ראה לענין זה עמ' 915-914 לפרוטוקול.

כל שניתן לסכם בענין זה הוא שאין מדובר בפעולת חקירה, מיזמתה של המשטרה. ההפך הוא הנכון. הדבר היה פרי יזמתו של הנאשם וטוב עשה הנאשם שהקשיב הפעם לעצתו של בית המשפט ובחר שלא להגיש כראיה לתיק בית המשפט את הדברים שנרשמו מפיו, באותו מזכר ואת דיסק השיחה בינו לבין השוטרים באותו מעמד.

סיכום

41.

העדפת גרסתו של המתלון שנמצאה על ידי כמהימנה על פני גרסתו של הנאשם, שנמצאה כגרסה שקרית שנועדה להסביר את מעשי הסחיטה שעשה כלפי המתלון כסכסוך עסקי, מביאה למסקנה המתבקשת שהינה הרשעת הנאשם בעבירות הסחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק, המיוחסות לו באישומים הראשון, השני והשלישי, כאשר בשלושת האישומים הביאו מעשי הסחיטה לכדי עשיית מעשה מעם המתלון - תשלום כספים על ידי המתלון לנאשם ושכירת רכבים כמפורט באישומים אלה.

כמו כן, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק לאור שריטת פניו של המתלון על ידי הנאשם, המיוחסת לו באישום השלישי.

אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, המיוחסת לו באישום השישי לאחר שהעדפתי את עדותו של השוטר אורן בואני, כי איום על ידי הנאשם על פני הסברו של הנאשם, כי השמיע 'איום' בהגשת תלונה במח"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ו, 27/06/2016
במעמד הנוכחים.**

ג'ורג' קרא , שופט, סגן נשיא